

Ὅσοι βαρέθηκαν πιά τὰ ἀνδρόστατα «τετέλεσθησαν οἱ γάμοι», τὰ ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβωνός» καὶ τὰλλα τὰ τέτια, τὰ δασκάλικα, ἔχουν τώρα τὸ ὁμορφο αὐτὸ μοντέλο καὶ μποροῦν ἑξήκολογα νὰ τὸ μιμηθεῖν.

Ο ΤΡΥΓΟΣ

Εἰς τὸν ἀδερφὸ μου Ἥλια.

Τί χαράς καὶ τί τραγούδια π' ἀντηχοῦν δλόγυρά μου, Στὴ χαρὰ τῆς πλάσης ὅλης μεγαλύνει κ' ἡ καρδιά μου, Νὰ σὰς πῶ τί δοκιμάζω σὰν ἀκρτερῶ τὸν τρύγο, Θὲ νὰ πῶ καὶ θὰ νὰ ψάλλω, καὶ θὰ εἶναι πάντα ἴλιγο.

Νὰ χωριάσσεις κοπέλλες εἰς τ' ἀμπέλια πῶς πηδᾶνε Καὶ μέ χάρι τὰ σταφύλια πῶς ἀκούραστα τρυγᾶνε. Τὰ τσαμπιά παχιά, μεγάλα, μέ τὸ μέλι τους ποῦ στάζουν Ἀφ'τὰ χέρια στὰ καλάθια εἰς σωροὺς σωροὺς στοιδιάζουν,

Καὶ σ' ἀρχίζουν τὸ τραγούδι ποῦ μεθαίει καὶ σὲ λιγώνει Καὶ σ' ἀρπάζει, σὲ μαγεύει, σὲ κυριεύει καὶ σὲ λυώνει. Καὶ τρελλαίνεσαι γι' ἀγάπη, γιὰ τραγούδι, γιὰ κρασί, Καὶ σοῦ φαίνεται πῶς θάναί ἡ ζωὴ παντοτεινῇ.

Αὐτὰ μένουνε γιὰ πάντα τὸ κρασί καὶ τὰ τραγούδια, Ἀλλ, ἐμεῖς καὶ κείνες τόρα ποῦ σὰς φαίνονται ἄγγε-
[λουδία]
Θὲ νὰ φύγουμε ἀφ' τὸν κόσμο καὶ μὴ χάνετε καιρὸ Μὲν ἀδειάζετε τὸ ποτήρι διπλωτὸ κι ἀπανωτό.

Κι' ὁ καθένας ἄς τρυγήσῃ τὸ κορίτσι ποῦ τ' ἀρέσῃ Μάγουλο καὶ στῆθῃ ἀφράτα καὶ δακτυλιδένια μέση, Ὅχι φράγισσα κοπέλλα κίτρινη σὰν τὴ χολέρα Ποῦ λατρεύει σὰν εἰκόνα τὸν καθρέφτη νύχτα μέρα.

Καὶ ὁ Χάρος ὅταν ἔλθῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου, Στὸ πλευρό μου θὰ ξανοίξῃ τὴν ἀχώριστη καλὴ μου, Θὰ τοῦ πῶ νὰ περιμένῃ, δύο δάχτυλα νὰ πιούμ, Μὲ κρατάει τὴν ἐπὶ πῶ, μὲ κρασι θὰ χωριτοῦμε.

ΗΡΑΚΛΗΣ Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Τῆς Μιτυλήνης)

Γ'.

Εἴταν μιὰ φορὰ δεκατρία ἀδέρφια, καὶ τὸ πρὸ

μικρὸ τῷλεσαν Δεκατρί. Μιὰ μέρα ἔσκηώθησαν ὅλα τ' ἀδέρφια καὶ πῆγαν ν' ἐβρουν δουλειά. Σὰν κόντευε μεσημέρι περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα χωράφι σπαρμένο σιτάρι, καὶ καθισάν ἐκεῖ νὰ ξεκουραστούν. Σὰν πέρασε κομμάτι βλέπουν ἕνα Δράκο κ' ἔρχεται κοντὰ των. Τί κάνετε αὐτοῦ, καλὰ παιδιὰ; τοὺς λέει. Τί νὰ κάνουμε, μπάρμπα, τοῦ ἀποκρίθηκαν, ἔρθαμε νὰ βροῦμε δουλειά. Τότ' ἐκεῖνος τῶν εἶπε, πῶς ἂν θέλετε, καθίστε σὲ μένα νὰ θερίστε τὰ χωράφια μου. Ἐκεῖνοι τὸ δέχτηκαν κ' ἔκαναν καὶ τίς συμφωνίες. Τοὺς ρώτησε τότες ὁ Δράκος ἂν εἶναι πεινασμένοι καὶ τοῦ εἶπαν πῶς δὲν ἔφαγαν ἀπὸ ἐφές. Ὑστερα τοὺς ρωτᾷ ἂν ξέρουν γράμματα ἢ ὄχι. — Ὅλοι ξέρουν ἀρεντικό, μόνο ἐγὼ δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Δεκατρί. Καὶ τοῦπε ψέματα, γιατί κανεὶς δὲν ἤξερε ἐξὸν ἀπ' αὐτόν. Τότες ὁ Δράκος ἔγραψε στὴ γυναίκα του ἕνα γράμμα καὶ τῆς ἔλεγε: Αὐτὸς ποῦ σοῦ φέρνει τὸ γράμμα, νὰ τὸν σφάζῃς καὶ νὰ τὸν μαγειρεύῃς, γιατί θάχουμε τὸ βράδυ μουσαφίρηδες. Καὶ τῷδωσε στὸ Δεκατρί μὲ τὴν ιδέα πῶς δὲν ξέρε γράμματα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ πάγῃ στὸν πύργο του. Ὁ Δεκατρί σὰν ἀπομακρύθηκε λιγάκι, ἔνοιξε τὸ γράμμα τὸ διάβασε κ' εἶδε πῶς ὁ Δράκος ἔγραφε νὰ τὸν σφάζῃ ἡ γυναίκα του. Ξεσκιῶει λοιπὸν τὸ γράμμα καὶ γράφει ἕνα ἄλλο ποῦ ἔλεγε: Αὐτόν ποῦ σοῦ ἔστειλα, νὰ τοῦ δείξῃς ποῦ ἔχουμε βαλμένα τὰ φλουριά, νὰ τὸν ταγίσῃς μὲ τὰ καλλίτερα φαγιά, καὶ νὰ τὸν στείλῃς πίσω. Σὰν τὸ τέλειωσε ὁ Δεκατρί, τὸ βούλλωσε καὶ τὸ πῆγε στὸν πύργο. Ἡ Δράκαινα σὰν εἶδε τί τῆς ἔγραφε ὁ Δράκος, τῆς φάνηκε πολὺ παράξενο· μὰ θὲν μπορούσε νὰ κάνῃ κι' ἄλλιως. Τάχισε λοιπὸν τὸ Δεκατρί, τοῦδειξε ποῦ βάζουν τὰ φλουριά, καὶ τὸν ἔστειλε πίσω. Ὁ Δράκος σὰν εἶδε τὸ Δεκατρί νὰ ἔρχεται πίσω, πῆγε νὰ σκάσῃ ποῦ δὲν ἔκανε ἡ Δράκαινα ὅ,τι τῆς ἔγραφε. Τονε ρωτᾷ τί ἔκαμε, καὶ τοῦ λέει ὁ Δεκατρί: Αἱ, ἀρεντικό, ἐγὼ δὲ μπόρεσα ν' ἀντικρύσω στὸν πύργον· γὰρ γιζαν σκύλοι. Ἀκουσα μέσα φωνὲς κ' ἔφυγα πίσω. Ἀμὲ τὸ γράμμα, τοῦ λέγει ὁ Δράκος, τί τόκνες; Τί νὰ τὸ κάνω; Ἀπ' τὸ φόβο μου τὸ πέταξα. Τὰ πίστεψε αὐτὰ ὁ Δράκος, καὶ τοὺς λέει. Ἄιντε τώρα, παιδιὰ, νὰ πάμε στὸν πύργο, γιατί ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ. Σὰν πῆγαν στὸν πύργον κ' ἔφαγαν, πλάγιασαν μιὰ σειρά ὅλα τ' ἀδέρφια, κ' οἱ κόρες τοῦ Δράκου, ποῦταν δέκα πλάγιασαν στὴν ἄλλη κάμαρα. Ὁ Δράκος, ποῦ εἶχε σκοπὸ νὰ τοὺς φάγῃ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ τοὺς γνωρίσῃ καὶ νὰ μὴ

φάγῃ κατὰ λάθος τίς κόρες του, ἔβαλε στὰ προσκέφαλά των ἀπὸ ἕνα κουμάρι νερό, γιὰ νὰ τρώγῃ ἕναν καὶ νὰ πίνῃ ἕνα κουμάρι. Ὁ Δεκατρί ποῦ τὰ πονηρέφτηκε πῶς θὰ τοὺς φάγῃ τὴ νύχτα ὁ Δράκος, σηκώνεται, πηγαίνει στὸ μέρος ποῦ εἶταν τὰ φλουριά ποῦ τῷδειξε ἡ Δράκαινα τὴ μέρα, γαμίζει δύο τσουβάκια, τὰ βάζει στὴν αὐλή, ὕστερα παίρνει τὰ κουμάρια τὰ βάζει στίς κόρες τοῦ Δράκου, ξυπνᾷ τὰ ἀδέρφια του, καὶ φεύγουν. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Δράκου εἶχε μιὰ χρυσὴ μηλιά μ' ἕνα μῆλο ὁλόχρυσον ἀπάνω. Τὴν ὥρα λοιπὸν πόφευγαν, ἔκοψε ὁ Δεκατρί τὸ μῆλο καὶ τὸ πῆρε μαζί του. Σηκώνεται ὁ Δράκος τὰ μεσάνυχτα, πηγαίνει ἐκεῖ ποῦ βρῆκε τὰ κουμάρια, κι' ἀρχίζει νὰ τρώγῃ τίς κόρες του, νομίζοντας πῶς ἦταν οἱ μουσαφίρηδες. Σὰν ἔφαγε τίς κόρες του χωρὶς νὰ τίς γνωρίσῃ, πῆγε καὶ στὴ μάνα. Αὐτὴ ὅμως ξύπνησε καὶ φώναξε. Τότες ὁ Δράκος καταλαβε τί κακὸ ἔκαμε! Ἐτρεξε νὰ φτάσῃ τοὺς μουσαφίρηδες, μὰ αὐτοὶ εἶχαν πιά χαθῇ.

Ὡς τόσο τὰ δεκατρία ἀδέρφια σὰν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Δράκο πῆγαν σ' ἕνα Βασιλιά καὶ τὸν παρακαλέσανε νὰ τοὺς πάρῃ δούλους. Τοὺς δέχεται ὁ Βασιλιάς καὶ τὸ Δεκατρί τὸν ἔβαλε νὰ σκουπίζῃ τὴν κάμαρά του. Τ' ἀδέρφια του ὅμως ζούλιαζαν γιατί, μαθὲς, νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Βασιλιάς τὴν καλλίτερη θέση, καὶ γύρευαν νὰ τὸν καταστρέψουν! Κάθε φορὰ ποῦ τέλειωνε ὁ Δεκατρί τίς δουλιές του ἔβγαζε τὸ χρυσὸ μῆλο καὶ τῷπαίξε. Μιὰ μέρα τὸν ρώτησε ὁ Βασιλιάς, ποῦ τὸ ἔβρε αὐτὸ τὸ μῆλο, καὶ τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρί πῶς τόκοψε ἀπὸ τὴ μηλιά τοῦ Δράκου. Τότες λέγουν τ' ἀδέρφια του. Αὐτὸς πῶς κλεψε τὸ μῆλο· μπορεῖ νὰ κλέψῃ καὶ τὴ μηλιά. Ἐρτυς τὸν διατάζει ὁ Βασιλιάς νὰ πάγῃ νὰ φέρῃ καὶ τὴ μηλιά. Ἐφυγε ὁ Δεκατρί τὴν ἴδια ὥρα, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἔφερε μὲ πολὺ κόπο τὴ χρυσὴ μηλιά, καὶ τὴ ἔφύτεψε ὁ βασιλιάς ἔξω ἀπὸ τὸ παραθύρι του. Σὰν εἶδαν τ' ἀδέρφια του πῶς γύριτε ζωντανός καὶ δὲν τὸν ἔφαγε ὁ Δράκος, εἶπαν μπροστὰ στὸ βασιλιά. Αὐτὸς πῶς κλεψε τὴ χρυσὴ τὴ μηλιά, μπορεῖ νὰ κλέψῃ καὶ τὸ χρυσοκεντημένο πᾶπλωμα ποῦ σκεπάζεται ὁ Δράκος. Ὁ Δεκατρί σὰν ἔκουσε τὸ βασιλιά νὰ τὸν διατάζῃ, νὰ φέρῃ καὶ τὸ χρυσὸ τὸ πᾶπλωμα τοῦ Δράκου, εἶπε σὲ στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν πάγῃ γιατί ἔλεγε εἶναι ἀδύνατον νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ κλέψῃ. Ὁ Βασιλιάς ὅμως τοῦ εἶπε πῶς νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸν παρακαλῇ ἄλλῃ φορὰ, νὰ μὴν πάγῃ ὅπου ἐκεῖνος θέλει, γιατί θὰ τὸν σφάζῃ.

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (τάχα παραπονοιάικα). Ἐλᾶτε τώρα... Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; Τὰ δικὰ σας λόγια καταντᾷ νιώσματα τίς περισσότερες φορές..

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (λιγωμένος). Τὰ δικὰ μου λόγια; Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (διαβάζοντας μεγαλόφωνα)... «Καὶ θάνατεῖται ἡμέρα καθ' ἣν οἱ ἀπαίσιτοι ἐργάται τῆς κακοδαμονίας μας θὰ παταχθῶσιν...» (Διανόησης τὸ διάβασμα). Νὰ σοῦ πῶ, ἀνιψέ μου, ἐδῶ ἔπεςες ὅζω...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (στενοχωρημένος). Θεῖς μου!

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Δὲν εἶν' Ἑλληνικά αὐτὰ ποῦ γράφεις, δὲν εἶν' Ἑλληνικά!.. Σ' τὸ εἶπα τόσες φορές! Νὰ διορθώσεις τὴ γλώσσα σου... Οἱ πρόγονοί μας αὐτὴ τὴ φράση θὰν τὴ γράφανε ἔτσι: Καὶ ἐλεύσεται ἡμᾶς μὲρσιμον καθ' ὃ παταχθῶσονται...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Πεπαταχθῶσονται...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (αὐστηρά). Ὅχι, κυρά μου! Δὲν εἶναι παρακείμενος... Εἶναι μέλλοντας παθητικὸς... (Παίρνει πάλι τὴ φημερίδα καὶ διαβάζει ἀπὸ μέσα του).

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (στὴν Ἑλπίδα). Ποῦ λέτε, τὰ δικὰ μου τὰ λόγια εἶναι γιομάτ' αἰλικρίνεια... Ἀχ, ἡ καρδιά μου βράσκειται πάντα στὰ χεῖλια ἀνεδασμένη...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (γελώντας). Ἀν ἔχουν κ' οἱ δα-

σκάλοι καρδιά... Φανταστεῖτε ὅμως καρικατούρα, ἕνα στόμα μπουκωμένο μὲ μιὰ καρδιά, καὶ μάλιστα μὲ καρδιά δασκάλου...

ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Καλὰ ποῦ δὲ σὰς ἔκουσε ὁ θεῖος μου... Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι δάσκαλος...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Δίκιο ἔχετε... Μὰ καμὴ φορὰ δὲν ξέρω γιατί σὰς παίρνω γιὰ δάσκαλο...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (εὐχαριστημένος). Μὲ κολακεύετε... Μὰ ἡ καρδιά μου...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ποῦναί κρεμασμένη στὸ στόμα σας;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὅρεξῃ ἔχετε σήμερα...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Διαβολεμένη ὄρεξῃ!.. Δὲ φαντάζεστε... Σήμερα μάλιστα ποῦ συμβαίνει κάτι τόσο σοβαρὸ σίτιι μας...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (μὲ ψευδοδιαφέρο). Σοβαρό;.. Τί σοβαρό; Δὲν κάνει νὰν τὸ μάθω κ' ἐγὼ;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Νὰν τὸ μάθετε... Εἴσατε ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ μας κι ὅλα μπορεῖτε νὰν τὰ μάθετε...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (γλυκανάλατα). Τοῦ σπιτιοῦ σας βέβαια... Καὶ δικὸς σας... Τί συμβαίνει λοιπὸν;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ἦρθε ὁ Γιάννης!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (ξαφνιάζεται). Ὁ Γιάννης;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (τὸ ἴδιο). Ὁ Ἰωάννης;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ναι, ὁ Γιάννης... Καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε... Ὁ Ἀποστόλης εἶναι ἀνωκάτου... Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ τὴ σκηνὴ μὲ τὸν πατέρα... τὴ θυμόσαστε... στὰ Βαγγελικά...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (παρατώντας τὴ φημερίδα, σηκώνεται καὶ σιωπᾷ τὴν Ἑλπίδα). Τὴ θυμητικὴ βέβαια, καὶ τὴν καλοθυμητικὴ...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Τὴ θυμᾶμαι κ' ἐγώ...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μιλάω ἐγὼ καὶ σὺ πάα...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Σωπαίνω, θεῖς μου...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (σιγανὰ). Ὁ καημένος ὁ μπεμπές, πῶς τὸν ἀκούει!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Δὲ λῶ, παραφέρθηκε τότε ὁ Γιάννης μὰ τὸν πεισματώτατε πολὺ... Ὁ γέρος μάλιστα μὲ τὴ στραβοκεφαλιά του...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Κ' ἦρθε δῶ ὁ Γιάννης; Τὸν εἶδατε; Δὲν ἔχει. Θὰν τοῦ γράψω ἄρθρο στὴ «Νυχτερινή»...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Πελοῶρξ εἴμαστε μαζί στὴν κουζίνα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Στὴν κουζίνα; Τρέχω νὰν τὸν βρῶ...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Μὰ μπορεῖ τώρα νὰφυγε;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὁ Γιάννης νὰ φύγει ἀπὸ τὴν κουζίνα ὅσο θὰ καταλαβαίνει τὴ Μαριώ μέσα; Ὁ

Έκανε τότες ὁ Δεκατρίς μιὰ σκάλα κ' ἕνα πολὺ μακρὸ κατζούλι κ' ἔφυγε γιὰ νὰ φέρῃ τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου. Πῆγε ἀπ' τὸ παραθύρι τῆς κάμαρας τοῦ Δράκου, ἔβαλε τὴ σκάλα, ἀνέβηκε τῆ νοῖξε, ὕστερα ἔβαλε τὸ κατζούλι καὶ τραβοῦσε σιγὰ σιγὰ τὸ πάπλωμα πάνω ἀπ' τὸ Δράκο. Σὰν κόντεψε νὰ τὸ τραβήξῃ ὅλο, ζύπνησε ὁ Δράκος, κατὰ λαβε πῶς εἶταν ξεσκεπασμένος, εἶδε ἀνοιχτὸ τὸ παραθύρι, νόμισε πῶς ξέχασε νὰ τὸ κλείσῃ καὶ πῶς ὁ ἀγέρας φύσηξε τὸ πάπλωμα. Καθὼς σηκώθηκε λοιπὸ νὰ τὸ κλείσῃ, ὁ Δεκατρίς πρόφταξε καὶ τραβήξε καὶ τ' ἄλλο μέρος τοῦ παπλωματιοῦ κ' ἔφυγε. Ἐκλείσε ὁ Δράκος τὸ παραθύρι, καὶ πῆγε νὰ πλῆγιάσῃ. Γυρνεῖ τὸ πάπλωμα νὰ σκεπαστῇ, μὰ φέξε νᾶβρης! Τὸ θάρρεψε περιττὸ νὰ τρέξῃ, γιατί εἴξερε πῶς δὲ θὰ τὸν ἔβρῃ τὸν κλέφτη. Ὁ Δεκατρίς ὡς τόσο ἔφερε καὶ τὸ χρυσὸ πάπλωμα στὸ Βασιλιά. Τότες εἶπαν πάλι τ' ἀδέρφια του. Αὐτὸς πῶφρε τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου μπορεῖ νὰ φέρῃ καὶ τὸν ἴδιο. Πήγαινε, τοῦ λέγει ὁ Βασιλιάς, νὰ τὸν φέρῃς σὲ εἴκοσι μέρες τὸ πολὺ. Αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρε μαζί του ἕνα πριόνι, ἕνα σφυρὶ κ' ἕνα τουρβὰ καρφιά. Πῆγε καὶ κάθισε ὅζω ἀπ' τὴν κὺλῃ τοῦ Δράκου κ' ἄρχισε νὰ πριονίζει. Ὁ Δράκος ἔκουσε ὅζω τὸ θόρυβο κ' ἔτρεξε νὰ δῇ τί εἶναι. Σὰν εἶδε τὸ Δεκατρί νὰ πριονίζει τὸν ρώτησε τί κάνει αὐτοῦ. Τί νὰ κάνω, μπάρμπα, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς. Ἐχομε ἕνα Δεκατρί μὲς τὸ χωριὸ καὶ δὲν ἀφίνει ἡσυχία κανενός, κλέφτει ἀπ' ὅλους ὅ,τι μπορεῖ, κ' ἀπ' αὐτὸν τὸ βασιλικὸ ἀκόμη. Ἦρθα λοιπὸν ἐδῶ νὰ κάνω ἕνα σεντούκι νὰ τὸν βάλω μέσα καὶ νὰ τὸν ρίξω στὸ γιालό.

Ἀχ, παλικάρι μου, τοῦ εἶπε ὁ Δράκος, αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος νᾶναι ἄραγε ποῦ μ' ἔκανε νὰ φάγω τίς κόρες μου, καὶ μ' ἔκλεψε δυὸ τσουβάκια φλωριά, τὴ χρυσὴ τὴ μεηλιά, καὶ τὸ πάπλωμά μου τὸ χρυσοκεντημένο; Ἄν μπορῶ, παιδί μου, μετὰ χαρῆς θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τελειώσης γλήγορα τὸ σεντούκι. Ἄς εἶσαι καλὰ, μπάρμπα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Δεκατρίς, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς τώρα. Ἀργότερα ἴσως. Σὰν τέλειωσε ὁ Δεκατρίς, εἶπε στὸ Δράκο. Ἐμπα τώρα ἐσύ μέσα, νὰ βάλω ἐγὼ τὸ καπάκι, καὶ ξετινάξου ὕστερα νὰ δοῦμε ἂν αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος θὰ μπορέσῃ νᾶβρῃ σὰν τὸν βάλω μέσα. Ἦμπε ὁ Δράκος, καὶ σὰν τὸν κάρφωσε ὁ Δεκατρίς, ξετινάχτηκε κ' εἶπε. Βάλε ἀκόμα πέντ' ἔξη καρφιά γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ γερό. Σὰν ἔβαλε ὁ Δεκατρίς ὅσα χρειάζονταν, εἶπε ὁ Δράκος πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ

βγῇ ἀπὸ μέσα. Ξεκάρφωσε τώρα τὸ καπάκι νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα γιατί κοντεύω νὰ σκάσω. Ποῦ νὰ νὰ σὲ ξεκαρφώσω, γέρο μου, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς, ποῦ εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποῦ σοῦ κλέψα τόσα πράματα, καὶ τώρα ἔρθα νὰ κλέψω κ' ἐσένα τὸν ἴδιο. Ὁ Δράκος σὰν τᾶκουσε φρίνιαξε μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ κάνῃ τίποτα. Σὰν τὸν πῆγε ὁ Δεκατρίς στὸ παλάτι, εἶπε τοῦ Βασιλιά νὰ φυλάξῃ μιὰ στιγμὴ νὰ φύγῃ ἐκεῖνος κ' ὕστερα νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Σὰν ἔνοιξαν τὸ σεντούκι εἶταν ὅλοι τοῦ παλατιοῦ γύρο στὸ σεντούκι καὶ περιμεναν νὰ δοῦν τὸ Δράκο. Μὰ καθὼς βγήκε, ἄρχισε νὰ τοὺς τρώγῃ ὅλους μὲ τὴ σειρά ὡς ποῦ δὲν ἄφησε κανέναν. Ὑστερα βγήκε κ' ἔφυγε στὸν πύργο του. Ὁ Δεκατρίς πῶθελεν ὅλοι νὰ τὸν καταστρέψουν, πῆγε μὲς στὸ παλάτι κ' ἔγινε ἐκεῖνος βασιλιάς, καὶ ζῇ καὶ βασιλεύει ὡς τὰ σήμερα.

ΖΩΗ

Γλυκὰ λέ' ἡ πεταλοῦδα 'ς τὸν ἀνθό:

— Στάσου ἀνοιχτός, ἀνθέ μου, ἀκόμα λίγο!

Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντᾷ: — Θὰ μαραθῶ,

Μόν φίλει με προτοῦ ὀχ τὸν κάμπο φύγω!

Πλακώνει ἡ νύχτα κ' ἔρχεται ἡ αὐγή,

Πλὴν τὸ λουλοῦδι τὸ 'βρε πεθαμμένο.

Πέφτει κ' ἡ πεταλοῦδα, ὅταν 'ς τὴ γῆ

Τ' ἀγνάντεψε, καὶ λέει κι αὐτὴ: — Πεθαίνω!

Ἀνοιξη πάλε νέα παντοῦ σκιριῶ

Στὴ φύση, ἀπ' ὅλα σ' ἄνθη πλουτισμένη

Κ' εἰς ἅπτα φύλλα, ὀλεῦδα κλεισά,

Νέα πεταλοῦδα ὀρώχρωμη πηγαίνει.

Καί: — "ὦ, μόσχε! πῶς σὲ ξέρω; — εὐθὺς μιλεῖ.

Καὶ τὸ λουλοῦδι: — "ὦ, γνώριμί μου χεῖλη!

Ποῖν γεννηθούμε ἀθάνατο φίλ!

Μὰς κέντρωσε τὸν περασμένο Ἀπρίλη.

Κίρκυρα

A. ΒΡΑΝΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΑ

— Χα! χα! χα!

— Μωρὲ μίλα, ἀδερφέ! Τί ἔπαθες;

— Πχ! χα! χα! χα!

— Μπα! Σὲ καλὸ σου! Θὰ μοῦ πᾶς;

— Πχ! Πχ! χα!

— Στὸ διάλογο, πια! Λέγε!

— Γιὰ τὸν Ἑρμωνα...

— Ἀ!

— Ἐβαλε, λέει, στίχους ἀπὸ ξένα ποιήματα στὴν «Ἀργώ» σὲ Ἀγγλική, σὲ Γαλλική, σὲ Γερμανική γλῶσσα, γιὰ νὰ μᾶς... ξεγελάσῃ! Χα! χα! χα!

— Ὅχι δά!

— Διάβασε τὸ «Ἀστὺ»...

16 τοῦ Δεκέβρη 1905

ΑΝΟΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΜΟΥΓΚΡΙΟΣ — ΓΚΑΙΤΕΣ

Φίλτατε «Νουμά»,

Ὁ φαειρότατος διευθυντὴς τοῦ «Ἀκρίτα» — ποῦ πολὺ σωστὰ κάποιος εἶπε πῶς εἶναι: Γκαίτες, ἀφοῦ κάποτε φαίνεται στοὺς δρόμους φορώντας γκαίτες — σὰ νὰ μὴ φτάνανε ὅσες ἀνοησίες εἶπε τελευταῖα στὴν περίφημη φυλλάδα του γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα καὶ τοὺς δημοτικιστάδες, ξεφύτρωσε καὶ στὰ τελευταῖα «Παναθηναῖα» μὲ τὸ τὸ ψευτόνομα «Μούγκριος Σκαόλας» νὰ μουγαρίσῃ διάφορες βρισιές κι ἀνοησίες γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ρεζιλεύονται ἀκόμα κι ἂν παίνεθουν ἀπὸ τὴν ἀφεντιά του.

Ἀπορῶ πῶς ὁ κ. Μιχαηλίδης, ἀνθρώπος πολὺ προσεχτικὸς καὶ φρόνιμος, δέχτηκε τάνύητα αὐτὰ μουγκρίσματα στὸ περιοδικό του; ἀφοῦ κι ὁ ἴδιος βρέστηκε στὸν τελευταῖο «Ἀκρίτα» ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ συνεργάτη του, ποῦ ἐκεῖ μουγκρίζει μὲ τὸ ἀληθινὸ του καὶ δοξασμένο ὄνομα κι ὄχι μὲ ψευτόνομα.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχεις τίποτα προσωπικοὺς λόγους, φίλε «Νουμά», μὲ τὸν κ. Γρ. Ξανόπουλο, μὰ πρέπει νὰν τὴμολογήσῃς πῶς ἡ ἀπομάκρυσή του ἀπὸ τὰ «Παναθηναῖα» ἔβλαψε σημαντικὰ τὸ περιοδικό αὐτό, ἀφοῦ πολλοὶ Σάτυροι τῆς πέννης παραιομένανε πότε νὰ φύγῃ ὁ Ξανόπουλος γιὰ νὰ πηδήσουν μέσα καὶ νᾶρχινῇσιν τὰ ξετσιπώτα χοροπηδήματά τους.

Ὁ φίλος σου

ΚΑΛΙΜΠΑΝ

μπερμπατάκος!.. Ξέρει αὐτὸς ἀπὸ τέττα! (φεύγει).

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νὰ σοῦ πῶ, κορίτσι μου. Φερθήκατε ἄσκημα τότε στὸ Γιάννη. Τί ἔκανε τὸ παιδί; Τὸ καθήκο του σὰν πατριώτης καὶ σὰ φοιτητής... Κι ἀντὶς ὁ πατέρας του νὰν τὸνέ βλογήσῃ γιὰ τοὺς πατριωτικοὺς ἀγῶνες του τὸν ἔβρισε κι ἄτιμο. Νὰ πατέρας, νὰ μάλαμα!

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα μὲ θαυμασμό). Τὸν καημένο τὸ Γιάννη! Ποῦ νὰν τὸ ξέρει πῶς ἔχει τόσο σοφὸ φίλο καὶ προστάτη!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Κάτι παραπάνου ἀπὸ φίλο... Θαμαστή! Θαμάζω τὸν πατριωτισμὸ του καὶ δοξάζω τοὺς ἀγῶνες του!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κ' ἐγὼ σὰς θαμάζω! (Πάει καὶ χτυπάει τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι τῆς ὑπερβολῆς ποῦναι σιμὰ στὴν πόρτα ἀριστερά). Μὰ καὶ τὰ λίγο ἀλαφροῦτσικα καμώματά του;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νέος εἶναι καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθῶν... Παιδιαροκαμώματα.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν εἶναι Ἀντώνης... Πέρασε τὰ τριανταπέντε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία... (Ἐρχεται ἡ Μαρὶώ).

Η ΜΑΡΙΩ. Μὲ φωνάζατε, κυρά;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κάνε ἕναν καφέ τοῦ δάσκαλου! (Τὴνέ ζυγώνει καὶ τῆς λέει μουσικά). Αὐτὸς ὁ σαχλὸς

ὁ Φωστήρας ἦρθε στὴν κουζίνα;

Η ΜΑΡΙΩ (χαμογελώντας). Νὰ χαθεῖ ὁ παλιάνθρωπος!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὲ πείραζε πάλι;

Η ΜΑΡΙΩ. Ναι, ἄπλωσε τὰ ξερά του ἀπάνου μου, μὰ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν περεχούσα μὲ τὴν ἄλυσίδα... Κι ὅπου φύγει φύγει!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἀνοίξε τὰ μάτια σου! (Δυνατὰ) Νὰ τοιμάσεις γιὰ τὸ βράδι ὅ,τι σοῦ εἶπα!.. Πήγαινε! (Ἡ Μαρὶώ φεύγει. Στὸ δάσκαλο). Δὲν ξέρετε τί ζῶ ποῦ εἶναι... Πρέπει νὰν τῆς τὴν πείς χίλιες φορές τὴν κουβέντα γιὰ νὰ σὲ νιώσει!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σὰ νὰ μὴν κόψανε καθόλου τὴν κουβέντα). Εἶναι ὅμως πατριώτης ὁ Γιάννης...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἀνθρώπος μὲ χρυσὴ καρδιά... δὲ λέω... Μὰ ὁ πατριωτισμὸς του μοῦ φαίνεται λίγο κάλπικος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (ἀρχίζει νὰ πειράζεται). Μὴ βρίζετε, κυρά μου, σὲ παρακαλῶ ἕναν πρόμαχο τοῦ Εὐαγγελίου... Μπροστὰ μου τουλάχιστο μὴν τὸνέ βρίζετε... Μπροστὰ στὸν πεθερό σου καὶ στὸν ἄντρα σου, ποῦναι κ' οἱ δύο τους!..

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστά). Φίλοι σας...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ναι, μὰ καὶ θαμαστὲς τοῦ χυδαίου, μπορεῖς νὰν τὸνέ βρίζεις ὅσο θέλεις καὶ

νὰν τοὺς ἐνθουσιάζεις κιόλας... Μὴν ξεχνᾶς καὶ τᾶλλο, πῶς γιὰ χατίρι τοῦ Γιάννη, ἐπειδὴ καὶ θέλησα μιὰ φορὰ νὰν τὸνέ διαφραντέψω μπροστὰ στὸν πεθερό σου, θυμωσε ὁ γέρο-Ξεδοστός καὶ μὲ τρόπο μούδωσε νὰ νιώσω πῶς πρέπει πια νὰ πᾶψω νὰ προγυμνάζω τὸ ἄγγόνι του!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Δὲν ἔχετε δίκιο... Ὁ Ἀντώνης πρόδεψε τόσο ποῦ δὲν τοῦ χρειάζεται πια προγύμναση. Ἐπειτα, τὸν προγυμνάζει ὁ ἴδιος... Περνάει τὴν ὥρα του μ' αὐτό!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Χμ! Μὲ τίς χυδαῖες ιδέες του ὁ πεθερός σου θὰ σοῦ τὸν κάνει ξεφτέρι τὸν ἄγγονό του!.. Ὁ Γιάννης δὲ θὰ προγυμνάστηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε ἄνθρωπος!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὅχι δά καὶ τόσο!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μὲ πείσμα). Ἐγὼ καὶ παρὰ γινε ἄνθρωπος καὶ νὰν τὸ πιστέψῃς, ἀφοῦ τὸ λέω ἐγὼ!.. Ὁ Γιάννης ἐπαίξε τὸ καλύτερο πρόσωπο στὰ Βαγγελικά. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς φοιτηταρίας κι αὐτός!.. Ἡ Πατριδα πολλὰ τοῦ χρωστάει!..

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Ἐχουν τόση δύναμη τὰ λόγια σας ποῦ μὲ πείθουν. Ὅτε ὁ Χρυσόστομος εἶπαι!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σοβαρά). Γιατὶ ὁ λόγος ὁ